

Frie Elforbrugere

Klima- og energiminister Connie Hedegaard
Miljøminister Troels Lund Poulsen
Folketingets Enerkipolitiske Udvalg
Miljø- og Planlægningsudvalg

Fej for egen dør, -med ren kost

Indbudte deltagere til Klimatopmødet i København i december ved sikkert, at værtslandet Danmark er det land i verden, der målt i forhold til indbyggerantal belaster klimaet mest. Det er nemlig tilfældet, når medregnes miljøbelastninger forårsaget af erhverv og produktioner samt transport til lands, vands eller i luften.

Storslået er det, at fremvise udstillingens mange kæmpestore vindmøller. Men der bør reelt fortælles, hvem der bruger den producerede energi, hvem der får store tilskud, hvad prisen er for vindmølleeventyret, og hvem der betaler.

Hvis vi som værtsland på klimamødet vil lære andre lande at udnytte vandbåren varmforsyning, skal det fortælles åbent og ærligt, at tusindvis af vore egne forbrugere af fjernvarme sender varmt vand rundt i lange rørsystemer til en så høj pris, at mange forbrugere selv afbrænder brændsel for at spare på fjernvarmeregningen. Resultatet er et stort energifråds, langt højere end hos forbrugere, som kun anvender energi, når det er påkrævet. Husholdninger, institutioner og virksomheder kan spare megen energi til opvarmning, hvis de i stedet for vandbåren vandforsyning anvender luft/luft- eller jordvarmepumper, solceller eller den reguleringsvenlige elektricitet.

Barmarksskandalen

For at fremme forbrug af naturgas og vandbåren varmforsyning lod ca. 20.000 danske husstandes varmforsyning sig overtale til at tilslutte sig nybyggede lokale (fjern)varmeværker. Det foregik i årene omkring årtusindskiftet under lovning om billig varmforsyning og store tilskud. Der blev til formålet bygget 89 naturgasfyrede kraftvarmeværker i tyndt befolkede landsbyområder.

Åbenbart fortiedes, eller man glemte, at fortælle om det enormt store energitab på 50 – 80 procent, (højest i sommer- og ferieperioder med varmforsyning kun til husholdning og bad), gennem den stadige cirkulation af varmt vand rundt i kilometerlange rørsystemer alle døgnets og årets timer. Projektmagere pressede på, intet kunne gå hurtigt nok. Projekternes svagheder skulle nødigt afsløres inden byggeriets start. Kvalitet og pris på værkernes teknologi og isoleringens effekt på varmerørene havde åbenbart mindre betydning end størrelsen på projektmagernes fortjeneste.

I stedet for de lovede lave varmepriser steg varmeregningerne hurtigt til størrelser, som ikke kunne betales med almindelige indkomster. Mens mange formænd og bestyrelsesmedlemmer i selskaberne og andre varmforsyning installerede brændeovne eller anden alternativ opvarmningsanlæg for at mindske egen regning til varmeværket, steg den blot endnu mere for de øvrige forbrugere.

For at minimere varmeregningerne, pakkede pensionister og lavtlønsmodtagere sig godt ind og sammen i måske husets mindste eller mest centrale rum i perioder med varmebehov. Varmeregninger på 30 – 60 tusind kroner årligt i et almindeligt hus var for belastende for de fleste. For mange forbrugere stod valget mellem tvangssalg af deres bolig med forbliven tilslutningspligt og betaling af mindst fast afgift til varmeværket og dermed lav salgspris, eller en tvangsaktion. Ingen ville købe ejendom med fortsat forpligtelse og dermed så stor udgift til varmforsyning.

Med ekstraordinære tilskud i millionklassen blev det forsøgt at råde bud på fejltagelserne, men uden nogen nævneværdig virkning.

Efterhånden er mange af værkerne med de højeste priser lukket.

Varmeforbrugerne er derefter via meget lange varmforsyningsrør blevet, eller vil blive, tilsluttet et større varmeværk i nærheden.

De er lovet en varmepris på det halve af den tidligere pris.

For at komme med i en sådan ordning, har de måttet acceptere at betale deres andel af det tilsluttede varmeværks gæld på 50 – 100 tusind kroner kontant eller til afvikling over et aftalt antal års periode.

For mange en kostbar løsning.

For de varmeværker, der således får deres forbrugerantal udvidet, kan det være en fordel.

De kan nemlig købe el til lav pris til brug for pumperne, der transporterer vandet i de lange rørsystemer.

For denne store mængde energi på nok 500 – 700 kWh pr. tilsluttet forbruger til drift af pumperne, de kun betale ca. 50 øre/kWh.

Desuden er de fritaget for betaling af energiafgifter, hvis de anvender ikke fossile brændsler.

Et kraftværk, der f.eks. afbrænder biobrændsel og producerer både el og varme, er berettiget til at få den leverede el-energi betalt med 74,5 øre / kWh.

Uanset om dens værdi på markedet er høj, lav, nul eller negativ, skal der altså kun betales 50 øre / kWh for energien til drift af pumperne.

Der kan således tjenes store penge ved at tilbagekøbe den dyrt solgte el til lavere pris.

En god forretning for værket, men ikke for el-forbrugeren, der står med hele ”fornøjelsen” – nemlig at betale regningen.

For energibevidste lys- og varmeforbrugere, der har investeret i energibesparende foranstaltninger, for netop at spare energi og udnytte vedvarende og bæredygtige energier fra luftens, lysets, solens, jordens eller vandets energier, er det frustrerende at erfare, at prisen for el til dette brug, er fire gange højere, som prisen for el til energifrådsende vandbårne (fjern)varmforsyningssystemer.

Er det disse systemer, man på Klimatopmødet vil anbefale de deltagende lande at importere fra værtslandet ?

Med venlig hilsen

27. januar 2009 H.C.Schjerning

Frie Elforbrugere.
v / formand H.C. Schjerning
Kærparken 1,
9800 Hjørring
Tlf. 98 92 93 50